

CONTRA SILENTIO

Erdőn jár vala lebeke tárgy.

Hogy ott voltál akkor velem, az bizonyos,
lebegőn és lobbanékonyan – nyelvemlékek,
hirtelen keletkező tűzben. Erdei szellemek,
és a tárgyak meghatározhatatlansága, amelynek
nevében parancsolni akarunk. *Béka vala ekéje,*
kígyó vala ostora, átka vala némasága.

Ki kéne menni a monokultúrás szántóföldekre,
körbejárni, visszaadni őket békának és kígyónak,
mint az illúziót, ami elhitette velünk, hogy sosem
volt az övék. Az ember *szánt vala kevet,* körbejárja
vala saját koponyáját, lehajtá azt, és burkot húz vala
maga köré, mely szavakkal áthatolhatatlan. *Vet vala*
kevecset az, aki azt gondolá, majd szép szavakkal
kinyithatja más száját, melyből kilóg a termés.

Megszüntetni a hideg, távoli némaságot benned
csak úgy lehet, mint láthatatlan tárgyat az erdőn,
mint fekélyt a lovon. *Parancsolok én teneked,*
ahogy magamnak parancsolhatok egyedül,
ahogy csak a magam földjét vethetem be,
miképpen a türelem magányos tevékenység,
miképpen a kő nem gyökerezhetik és nem levelezhetik,
azonképpen.